

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 1

LADY S
ȘI
BODYGUARDUL

Timișoara, 2019

Capitolul 1

Sofia

Apăs la maxim accelerația bolidului negru, care astfel scoate un zgomot puternic de motor și mai mulți pietoni se uită admirativ după McLaren-ul meu supărat. Dar nu la fel de supărat ca mine.

După ce mă pierd printre câteva străduțe mai înguste și sunt sigură că am scăpat de cei doi idioți puși să mă păzească inutil, pot în sfârșit să îmi reconfigurez traseul spre destinația mea. Singurul loc unde pot să fiu eu, alături de singurele persoane care mă cunosc și mă înțeleg cu adevărat. Surorile mele de suflet.

Inima încă îmi bate cu putere după excesul de adrenalină de mai devreme, dar de îndată ce intru pe autostradă, setez o viteză constantă și simt că pot să respir liniștită. Mai verific din când în când dacă mașina re apare în spatele meu, însă drumul e liber și sunt tot mai liniștită. La naiba cu ei, la naiba cu toți! Și nu pot să nu mă gândesc la viața mea, la copilăria mea.

Visul oricărei fete este să fie prințesă, să locuiască într-un palat mare în care i se fac toate

poftele, să fie răsfățată și să primească rochii și bijuterii colorate și într-o zi să se căsătorească cu un prinț, mai mult sau mai puțin pe un cal alb.

Eu am trăit acest vis. Era viața mea de zi cu zi, însă realitatea nu este atât de ușoară ca în jocurile nevinovate ale copiilor. Nu aveam libertatea să mă joc când voiam și unde voiam. Să nu mai menționez că nu mă puteam juca cu cine voiam. Fiecare minut îmi era programat. Chiar și timpul pe care îl petreceam cu părinții. Privind acum în trecut, pot spune că programul meu era mai încărcat decât al unui adult normal. Aveam cursuri speciale de învățat chiar și cum să fac o fundă sau cum să mănânc fiecare bob de mazăre cu furculița în mâna stângă.

Școala era floare la ureche. Școală fiind impropriu spus, pentru că aveam profesori care veneau la castel special pentru mine și pentru cei doi frați ai mei mai mari. Până la vârsta de șapte ani vorbeam cursiv trei limbi străine și eram în curs de învățare a altor patru. Mama era obsedată să știm cât mai multe și mă considera la vârsta perfectă pentru a asimila toate aceste informații. Ținea foarte mult la imaginea familiei regale, fiind verișoara primară a Reginei și cea mai bună prietenă a acesteia.

Nu se punea problema ca eu să fiu privită ca o potențială moștenitoare a tronului Spaniei,

fiind mult prea mulți înaintea mea, însă asta nu era important pentru ea, care nu își dorea decât ca toți să fim o familie mare, fericită și... perfectă. Câteodată o simțeam mai apropiată pe Regină, care mereu se juca cu buclele mele blonde, făcându-i mereu plăcere să îmi împletească părul. Ea avea 4 fii, dar nicio fată, așa că eram preferata ei. În comparație cu mama, ea îmi trecea cu vederea stângăciile și nu ținea să mă corecteze de fiecare dată și să îmi controleze fiecare mișcare.

La 16 ani a fost prima căreia i-am spus dorința mea cea mai mare: să plec la studii în altă țară, departe de rigiditatea familiei regale, departe de pretențiile lor și de tot ce reprezenta acel loc. M-a privit cu lacrimi în ochi și m-a luat în brațe, șoptindu-mi la ureche „Te înțeleg perfect...”

Nu pot să spun că puteam lua această decizie singură, pentru că aveam niște responsabilități chiar și la acea vârstă, dar știam că ea mă susține. Așa că am avut discuția aceasta cu mama, care a fost complet împotriva sugestiei mele. Nu fuse de acord cu această idee nici când fratele meu cel mare a vrut să studieze în Anglia, cu atât mai puțin nu era de acord cu mine, care voiam să plec în State. Era deja o jignire la adresa familiei regale. Am încercat să o fac să înțeleagă că eu nu sunt făcută pentru viața la palat și că nu mă văd toată viața zâmbind și dând mâna cordial cu tot felul

de oficialități la evenimente caritabile și dîne-uri pompoase. Mă simțeam una dintre mascotele curții regale și acea imagine nu îmi plăcea deloc. Voiam mai mult. Voiam libertate, independență. Nu control. Au fost luni întregi în care simțeam că visul meu nu se va îndeplini niciodată și că mereu voi fi prinsă în acea cușcă de aur. Simțeam că mă sufoc și plîngeam din ce în ce mai mult. M-au trimis mai des în vacanțe prin toată lumea, dar nu mă ajutau. Controlul lor mă urmărea peste tot și oricum inevitabil mă întorceam tot la palat și asta mă făcea constant nefericită.

Nu îmi plăcea să fac pe victima și de aceea încercam să îmi ascund adevăratele sentimente ca înainte, însă cu fiecare zi eram vizibil tot mai tristă. Negam cu vehemență că aș avea ceva, când eram întrebată dacă sunt supărată și ca să evit să mai mint, preferam din ce în ce mai mult să stau departe de oameni, să mă plimb singură prin grădini sau să stau în camera mea și să citesc.

În timp am încetat să mai discut și cu mama, pentru că o vedeam ca persoana care stă între mine și libertatea mea, care de dragul familiei perfecte, prefera să sacrifice fericirea singurei ei fiice care în câțiva ani urma să conducă câteva organizații caritabile, dând un exemplu minunat celorlalte doamne din societate...

Toată viața mea era planificată și nu am fost

surprinsă să aud într-o zi la o cină cu mai mulți membri ai familiei, că tocmai fusese finalizată cripta noastră și astfel locul meu era pregătit. Mă aștepta. Am înghițit cu greu nodul din gât și, ridîcîndu-mă încet de la masă, m-am scuzat cu privirea pierdută și m-am retras în camera mea, unde am început să plîng în hohote.

În seara aia mama a venit în camera mea destul de târziu. Era foarte abătută și am fost surprinsă să o văd așa cum nu cred că o mai văzusem vreodată. „Știi ce mi-a spus Regina zilele trecute?” mi-a spus, așezându-se pe marginea patului lângă mine, privind absentă spre fereastra întredeschisă. „Că ți-a dispărut lumina din ochi”.

M-a luat în brațe pentru prima dată după mulți ani și m-a lăsat să plîng în îmbrățișarea ei, nepăsându-i dacă îi murdăream rochia elegantă sau nu. Știu că și Regina a avut o mare influență asupra acestei schimbări, dar atunci a fost momentul în care relația noastră s-a schimbat. Nu total, dar lucrurile au luat o întorsătură mult mai bună. Din acel moment mi-a susținut dorința de a studia în State și astfel la 18 ani am fost trimisă la Stanford pentru a studia ceea ce îmi doream.

Acolo le-am cunoscut pe cele care în scurt timp mi-au devenit surori de suflet și încă de atunci ne-am format ca și grup secret. Când alții ne vedeau stînd ca niște fete normale la un suc,

de fapt fiecare dintre noi venea cu resursele și cunoștințele pe care le avea, pentru a ne ajuta între noi și astfel să devenim femei puternice și independente. Toate ne-am dorit acest lucru și asta facem chiar și acum, după aproape 10 ani de atunci.

Spre ele mă îndrept acum. Mai exact spre casa noastră din Hamptons. Și când spun „a noastră” mă refer strict la a noastră, a celor 5 prietene. Avem 3 case cumpărate împreună: una în Los Angeles, prima noastră achiziție chiar înainte să terminăm Universitatea, una în sudul Franței, pentru vacanțe departe de toată agitația din State și cea din Hamptons, pentru că ne este foarte ușor să ajungem aici când vrem să fugim din New York. Toate locuim în marele oraș, dar timpul nu ne permite să ne vedem la cafele sau la cine „ca între fete”. Așa că am făcut un pact și lunar petrecem un weekend împreună pentru a pune la cale următoarele afaceri pe care le vom face, pentru a împărtăși informații și sugestii despre cum ne putem dezvolta. Astfel am ajuns miliardare, dar nimeni nu știe acest lucru despre noi.

Unii ar spune că este ilegal ce facem, însă mica noastră alianță nu cunoaște limite și legătura dintre noi a fost una puternică încă de la început. Ne-am ajutat între noi financiar, dar în primul rând sentimental. Am plâns una pe umărul

celeilalte atunci când dragostea ne-a dezamăgit și ne-am jurat ca niciodată să nu mai depindem de bărbați. Și astfel, în tot acest timp, locurile noastre secrete au rămas secrete indiferent de oricine apărea în viața noastră.

Apăs din nou accelerația, pentru că am avut câteva săptămâni nebune și abia aștept să mă rup de tot și să mă liniștesc.

Este vineri după-amiază, dar deja începe să se aglomereze drumul. Un pic de soare la sfârșit de martie și toți fug de agitația orașului. Ajung în fața porților imense și, după ce introduc codul de acces, acestea se deschid încet și simt că sunt cuprinsă de starea de liniște.

În parcare sunt toate mașinile, mai puțin a Deannei. În casă e liniște, așa că mă îndrept spre terasa unde fetele mele deja s-au strâns la un pahar de vin.

— Era timpul! mă întâmpină bucuroasă Amber.

Oftez și mă aplec să o pup pe obraz și continuu ritualul și cu celelalte, care par deja relaxate.

Imediat Tara îmi întinde un pahar de vin umplut fără modestie sau eleganță.

— De ce ne mai deranjăm cu pahare, când putem să punem în niște halbe? Ar fi mai practice, îi spun uitându-mă strâmb la paharul foarte plin.

— Mă scuzați, Majestate, dar azi nu avem

chef niciuna să ne jucăm cu porții mici. Am mers pe dublu, și îmi face cu ochiul.

Ignor apelativul ironic și gust din vinul roșu, cu buchet minunat.

— Și așa mai reușim să păstrăm imaginea cum că am fi niște doamne, râde Cate, care pare deja amețită de la alcool.

— Ați ajuns de mult? ridic o sprânceană, văzând-o așa bine-dispusă.

— Nu mai mult de o oră. Trebuie să ajungă și Deanne în scurt timp. Era puțin mai în spatele tău când am vorbit cu ea ultima dată, explică Amber.

Mai iau o gură de vin.

— E bun, șoptesc aprobând alegerea lor și din cap.

— Mama knows best! răspunde tot Amber mândră și îi trimite o beza.

— Ce face Mina? o întreb de fata ei de 9 ani.

Amber a rămas însărcinată cu câteva săptămâni înainte de absolvire. Individul cu care avusesese prima ei relație mai serioasă și, cu ocazia asta, sexuală, a părăsit-o de îndată ce a aflat că urmează să fie tată, spunând că familia lui vrea ca el să se căsătorească cu o fată de familie bună, nu cu una ca Amber, ai cărei părinți erau o familie modestă din Pittsburgh. Dar pentru el nu conta că ea era o fată foarte deșteaptă, care de fapt nu avea nevoie de ajutorul lui, pentru că deja avea o

sumă foarte frumoasă de bani investită în diferite afaceri până la acel moment. L-a mințit și i-a promis că va face avort, tocmai pentru a nu mai avea niciun contact cu el după aceea. S-a căsătorit doi ani mai târziu cu un om de afaceri, însă a avut un contract prenuptial foarte bine pus la punct și, acum când povestea lor nu trece printr-o perioadă prea bună, afacerile ei nu sunt afectate deloc.

— Este într-o excursie. Nu a vrut să se ducă la bunici, așa că a trebuit să fac o sponsorizare anonimă pentru o excursie a clasei ei în weekend-ul ăsta. Altfel trebuia să o iau din nou cu mine.

— Ți-am mai spus că nu este problemă dacă stă cu noi, o ceartă Tara, dezamăgită. O iubim ca și cum e a noastră și mai bine să învețe de la noi, decât să prindă tâmpenii de la alții.

— A fost ultima dată, însă acum în primul rând am vrut să am și eu puțin timp doar pentru mine, dar în același timp să se distreze puțin cu colegii, cu prietenele, pentru că simt că se cam îndepărtează de ei...

Îi simt tristețe în glas, poate puțină vină.

— Crezi că e afectată de scandalul lui Bobby? întreb cu grijă.

— Cine nu e afectat de scandalul lui Bobby? răspunde oftând. Dar nu vreau să mă gândesc la asta. Weekend-ul ăsta o să ne prindă bine amândurora și acum sunt aici cu voi, unde vreau să

uit de Bobby și să mă concentrez pe problemele voastre, pe care sper că le putem rezolva. Încheie cu un zâmbet mare pe chip, vizibil forțat și aproape că mă face să râd de efortul ei stângaci.

Știu că nu îi este ușor, dar au fost momente mult mai grele peste care am trecut împreună cu bine.

Un zgomot în casă ne atrage atenția și știm cine este.

Cu părul prins sub o șapcă neagră lăsată pe ochi, apare în ușă Deanne, care își lasă geanta cu laptop de pe umăr pe jos și afișează un zâmbet imens pe chip în timp ce ne pupă zgomotos pe fiecare în parte.

— De ce dracu' nu am venit cu elicopterul până aici?

E o ușoară iritare în glasul ei, chiar dacă se forțează să zâmbească.

— Oricât de tare mă bucur să vă văd, de fiecare dată ajung plină de draci din cauza traficului!

— Dar cine te oprește să nu vii cu elicopterul? Ai loc să aterizezi...

Și Cate arată cu paharul spre întinderea verde din dreapta vilei, după piscină.

— Stai liniștită că o să iau în considerare varianta asta și voi ați face bine să faceți la fel.

— Nu e o idee rea deloc, aprob gustând din nou vinul.

Deanne se trăneste pe unul dintre fotoliile

pufoase și după ce își primește paharul cu vin se întoarce spre mine.

— Nici tu nu ai ajuns de mult timp, nu?

— Puțin mai devreme, răspund fără să îmi ascund grimasa de nemulțumire.

— Ce ai pățit?

— Bodyguardzi.

Un singur cuvânt și toate se strâmbă și exclamă ca și când le-ai spune unor vampiri de usturoi. Știam eu că ele mă vor înțelege... După ce se potolesc, le explic.

— Fratele meu cel mare susține că cineva a încercat să îl răpească săptămâna trecută, așa că toată lumea este în alertă și astfel mama m-a propocpsit cu doi domni care nu vor să mă scape din ochi.

— „Domni”, râde Cate. Mereu mă amuz când vorbești ca și când încă ești la palat.

— Poți să scoți ducesa din palat, dar nu poți să scoți palatul din ducesă, chicotește Tara cu nasul în pahar.

Mă strâmb la ea în glumă și râd, încercând să îi dovedesc că nu sunt chiar atât de rigidă pe cât se subînțelege.

— Ideea e că nu am cum să scap de povestea asta până când nu se liniștesc apele. Însă doi e prea mult.

— Eh, depinde de situație... chicotește din nou Tara, cu o tentă sexuală în glas.